

קריאת ראש השנה

Avraham lifted his eyes: he saw a ram caught by its horns in a thicket

READINGS FOR ROSH HASHANAH

Please note:

*These pages contain sacred text
and must be treated accordingly.*

קריאת ראש השנה ליום א'

ויהוה פקד את שרה כאשר אמר ויעש יהוה לשרה כאשר דבר: ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזקניו למועד אשר דבר אתו אלהים: ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו אשר ילדה לו שרה יצחק: וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים כאשר צוה אתו אלהים

[שני] אברהם בן מאת שנה בהולד לו את יצחק בנו: ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים כל השמע יצחק לי: ותאמר מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה כי ילדתי בן לזקניו: ויגדל הילד וימל ויעש אברהם משתה גדול ביום הגמל את יצחק:

[שלישי] ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק: ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק: וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת בנו: ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה כי ביצחק יקרא לך זרע:

[רביעי] וגם את בן האמה לגוי אשימנו כי זרעך הוא: וישכם אברהם בבקר ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואת הילד וישלחה ותלך ותתע במדבר באר שבע: ויכלו המים מן החמת ותשלך את הילד תחת אתר השיחם: ותלך ותשב לה מנגד הרחק במטחוני קשת כי אמרה אל ארצה במות הילד ותשב מנגד ותשא את קלה ותבך: וישמע אלהים את קול הנער ויקרא מלאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תיראי כי שמע אלהים אל קול הנער כאשר הוא שם:

[חמישי] קומי שאי את הנער והחזיקי את ירך בו כי לגוי גדול אשימנו: ויפקח אלהים את עיניה ותרא באר מים ותלך ותמלא את החמת מים ותשק את הנער: ויהי אלהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת: וישב במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים:

Reading for the First Day of Rosh Hashanah

The Eternal now remembered Sarah; the Eternal did for Sarah as promised, so that she became pregnant and **bore a son to Avraham** in his old age, at the exact time God had told him. **Avraham named his newborn son, whom Sarah had borne to him**, Yitzchak. **When his son Yitzchak was eight days old**, Avraham circumcised him, as God had commanded him.

QUESTION: Five times in just a few sentences, we are told that Avraham had a son (Yitzchak). Is this overkill? Why beat us over the head with that fact?

[SHENI] Avraham was 100 years old when his son Yitzchak was born. Sarah said, "God has brought me laughter; all who hear will laugh with me." And she added, "Who would have dared say to Avraham, 'Sarah shall nurse children'? Yet **I have borne a son in his old age!**" The child grew and was weaned, and on Yitzchak's weaning day, Avraham held a great feast.

[SH'LISHI] Now Sarah saw the son that Hagar the Egyptian had borne to Avraham, playing. She said to Avraham, "Throw this slave girl and her son out. The son of this slave girl is not going to share in the inheritance with my son Yitzchak!" This grieved Avraham greatly, on account of his son. But God said to Avraham, "Do not be grieved over the boy or your slave. Do whatever Sarah tells you, for it is through Yitzchak that offspring shall be called yours.

QUESTION: Poor little Yishmael is being carried on his mother's shoulders, or so the story goes. What is wrong with this picture?

[R'VI-I] Yet I will also make a nation out of the children of the slave's son, for he, too, is your offspring." Early next morning, Avraham got up and took bread and a waterskin and handed them to Hagar, placing them and the boy on her shoulder. Then he cast her out; trudging away, she wandered aimlessly in the wilderness of Beersheva. When the water in the skin was all gone, she cast the child away under a bush; she walked away and sat down on the other side at a remove of about a bowshot, thinking: "Let me not see the child's death." There, on the other side, she sat and wept in a loud voice. God heard the boy's cry, and from heaven an angel of God called to Hagar and said, "What is troubling you, Hagar? Have no fear, for God has heard the cry of the lad where he is.

[CHAMISHI] Get up, lift the boy, and hold him with your hand, for I am going to make of him a great nation." God then opened her eyes, and she saw a well. She went and filled the skin with water and gave the boy to drink. God was with the boy, and he grew up; he lived in the wilderness and became a Bowman. He lived in the wilderness of Paran, and his mother took him a wife from the land of Egypt.

[ששי] ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל שר צבאו אל אברהם לאמר
אלהים עמך בכל אשר אתה עשה: ועתה השבעה לי באלהים הנה
אם תשקר לי ולניני ולנכדי כחסד אשר עשיתי עמך תעשה עמדי ועם הארץ
אשר גרתה בה: ויאמר אברהם אנכי אשבע: והוכח אברהם את אבימלך
על אדות באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך: ויאמר אבימלך לא ידעתי מי
עשה את הדבר הזה וגם אתה לא הגדת לי וגם אנכי לא שמעתי בלתי
היום: ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך ויכרתו שניהם ברית:

[שביעי] ויצב אברהם את שבע כבשת הצאן לבדקו: ויאמר אבימלך
אל אברהם מה הנה שבע כבשת האלה אשר הצבת לבדנה: ויאמר כי
את שבע כבשת תקח מידי בעבור תהיה לי לעדה כי חפרתי את הבאר
הזאת: על-כן קרא למקום ההוא באר שבע כי שם נשבעו שניהם: ויכרתו
ברית בבאר שבע ויקם אבימלך ופיכל שר צבאו וישבו אל ארץ פלשתים:
ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם יהוה אל עולם: ויגר אברהם בארץ
פלשתים ימים רבים:

[מפטיר] ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת
עבודה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם: ועשיתם עלה לריח ניחח ליני פר
בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ומנחתם סלת
בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר שני עשרנים לאיל: ועשרון אחד לכבש
האחד לשבעת הכבשים: ושעיר עזים אחד חטאת לכפר עליכם: מלבד עלת
החדש ומנחתה ועלת התמיד ומנחתה ונסכיהם כמשפטם לריח ניחח אשה
ליי:

[SHISHI] At that time Avimelech and Phichol, the commander of his army, said to Avraham, “God is with you in all that you do. Swear to me now that you will not be false to me, my progeny, or my posterity; do me and the land in which you have been staying as much kindness as I have done to you.” Avraham replied, “I will swear.” But Avraham rebuked Avimelech on account of the water well that Avimelech’s servants had stolen, and Avimelech replied, “I do not know who did this; you certainly never told me, nor did I ever hear of it until today.” Avraham then took sheep and oxen and gave them to Avimelech, and the two of them forged a treaty.

[SH’VI-I] Avraham then set aside seven lambs of the flock. When Avimelech said, “What do these seven lambs that you have set aside signify?” Avraham replied, “So that you take the seven lambs from me as my testimony that I dug this well.” That is why that place is called Beersheva, for there the two of them took an oath. They forged a treaty in Beersheva; then Avimelech and Phichol, the commander of his army, got up and returned to the land of the Philistines, while Avraham planted a tamarisk and called upon the Name of the Eternal, the everlasting God; he stayed in the land of the Philistines a long time.

[MAFTIR] In the seventh month, on the first of the month, it shall be a sacred occasion for you: you shall refrain from any skilled labor; it is a day of the blaring [of the shofar]. You shall present a burnt offering of pleasing odor to the Lord: one bull of the herd, one ram, and seven yearling lambs, without blemish. The meal offering with them—choice flour with oil mixed in—shall be: three-tenths of a measure for a bull, two-tenths for a ram, and one-tenth for each of the seven lambs. And there shall be one goat for a sin offering, to make expiation in your behalf—in addition to the burnt offering of the new moon with its meal offering and the regular burnt offering with its meal offering, each with its libation as prescribed, offerings by fire of pleasing odor to the Lord.

הפטרה ליום ראשון

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן־הַרְמְתִים צוֹפִים מֵהַר אֶפְרַיִם וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶן־יִרְחָם
בֶּן־אֵלֹכָן יַעֲשֶׂה שָׁנָה בְּשָׁנָה מִדֵּי עֲלֹתָהּ בְּבֵית יְהוָה כֵּן תִּכְעַסְנָה וְתִבְכֶּה וְלֹא
תֹאכַל: וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁה חֲנָה לָמָּה תִּבְכִּי וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי וְלָמָּה יֵרַע
לְבַבְךָ הַלּוֹא אֲנֹכִי טוֹב לָךְ מֵעֲשָׂרָה בָּנִים: וַתִּקֶּם חֲנָה אַחֲרַי אֲכָלָה בְּשֻׁלְחַן
וְאַחֲרַי שָׁתָה וְעָלִי הַכֹּהֵן יֹשֵׁב עַל־הַכֹּפֵּא עַל־מְזוֹזֹת הַיִּכְלָל יְהוָה: וְהִיא מָרַת נַפְשָׁהּ
וְתִתְפַּלֵּל עַל־יְהוָה וּבָכָה תִּבְכֶּה: וַתֵּדַר וַתֵּדַר נָדָר וַתֹּאמֶר יְהוָה עֲבָאוֹת אִם־רָאָה
תִּרְאֶה בְּעֵנַי אֲמַתְךָ וּזְכַרְתִּנִּי וְלֹא־תִשְׁכַּח אֶת־אֲמַתְךָ וְנִתְתָּה לְאֲמַתְךָ זֶרַע
אֲנָשִׁים וְנִתְתִּיו לַיהוָה כָּל־יְמֵי חַיָּיו וּמוֹרָה לֹא־יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ: וְהָיָה כִּי
הִרְבֵּתָה לְהִתְפַּלֵּל לְפָנַי יְהוָה וְעָלִי שָׁמַר אֶת־פִּיהָ: וְחֲנָה הִיא מִדְּבָרָתָה עַל־לִבָּהּ
רַק שִׁפְתֶיהָ נִעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא יִשְׁמַע וַיַּחֲשֹׁבָה עָלַי לְשַׁכְּרָה: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עָלִי
עַד־מָתִי תִשְׁתַּכְּרִין הַסִּירִי אֶת־יַיְנֶךָ מֵעַלְיָךְ: וַתַּעַן חֲנָה וַתֹּאמֶר לֹא אֲדַנִּי אִשָּׁה
קִשְׁת־רוּחַ אֲנֹכִי וַיֵּזֶן וְשָׁכַר לֹא שָׁתִיתִי וְאֲשַׁפֵּךְ אֶת־נַפְשִׁי לְפָנַי יְהוָה: אֶל־תִּתֵּן
אֶת־אֲמַתְךָ לְפָנַי בַּת־בְּלִיעַל כִּי מֵרַב שִׁיחִי וּכְעָסִי דִּבַּרְתִּי עַד־הֵנָּה: וַיַּעַן עָלַי
וַיֹּאמֶר לְכִי לְשִׁלּוֹם וְאֵלֶיךָ יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת־שִׁלְתְּךָ אֲשֶׁר שָׁאֲלָתָּ מֵעַמּוֹ: וַתֹּאמֶר
תִּמְצָא שְׁפַחְתְּךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ וְתִלְךָ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ וְתֹאכַל וּפְנִיָהּ לֹא־הָיִוָה לָהּ
עוֹד: וַיִּשְׁכַּמוּ בַבֶּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנַי יְהוָה וַיָּשָׁבוּ וַיָּבִיאוּ אֶל־בֵּיתָם הַרְמַתָּה וַיִּדַע
אֶלְקָנָה אֶת־חֲנָה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרָה יְהוָה: וַיְהִי לְתַקְפוֹת הַיָּמִים וַתַּהַר חֲנָה וַתֵּלֶד בֶּן
וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי מִיְהוָה שָׁאֲלָתִיו: וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה וּכְל־בֵּיתוֹ
לְזִבְחַת לַיהוָה אֶת־זִבְחַת הַיָּמִים וְאֶת־נְדָרוֹ: וְחֲנָה לֹא עָלְתָה כִּי־אָמְרָה לְאִישָׁה עַד
יִגְמַל הַנָּעַר וְהִבֵּאתִיו וְנִרְאָה אֶת־פָּנַי יְהוָה וַיֵּשֶׁב שָׁם עַד־עוֹלָם: וַיֹּאמֶר לָהּ
אֶלְקָנָה אִישָׁה עֲשִׂי הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ שְׁבִלִי עַד־גְּמֻלְךָ אֲתוֹ אָךְ יָקָם יְהוָה אֶת־דְּבָרְךָ
וְתֵשֶׁב הָאִשָּׁה וְתִינַק אֶת־בְּנָהּ עַד־גְּמֻלָּהּ אֲתוֹ: וַתַּעֲלֶהּ עִמָּה כַּאֲשֶׁר גְּמַלְתוּ
בְּפָרִים שֶׁל־שָׂה וְאִיפָּה אַחַת קָמַח וְנִבֵּל זֵיץ וְתִבְאֶהוּ בֵּית־יְהוָה שְׁלוֹ וְהַנָּעַר נָעַר:
וַיִּשְׁחַטּוּ אֶת־הַפֶּר וַיָּבִיאוּ אֶת־הַנָּעַר אֶל־עָלַי:

Haftarah for the First Day of Rosh Hashanan

There was a man from Ramatayim [a/k/a Ramah] of the Tzufites, in the hill country of Efrayim, whose name was Elkanah ben Y'rocham ben Elihu ben Tokhu ben Tzuf, an Efrayimite. He had two wives, one named Chanah and the other P'ninah; P'ninah had children, but Chanah was childless. This man used to go up from his town every year to worship and to offer sacrifice to the Lord of Hosts at Shiloh. Chofni and Pinchas, the two sons of Eli, were priests of the Lord there. One such day, Elkanah offered a sacrifice. He used to give portions to his wife P'ninah and to all her sons and daughters; but to Chanah he would give one portion only—though Chanah was his favorite—for the Lord had closed her womb. Moreover, her rival would make her miserable by taunting her that the Lord had closed her womb. Thus he did year after year: Every time she went up to the House of the Lord, the other would taunt her, so that she wept and would not eat. Her husband Elkanah said to her, “Chanah, why are you crying and why aren't you eating? Why are you so sad? Am I not more devoted to you than ten sons?” After they ate and drank at Shiloh, Chanah rose [Septuagint adds “and stood before the Lord”]; the priest Eli was sitting on the seat near the doorpost of the temple of the Lord. In her wretchedness, she prayed to the Lord, weeping all the while. And she made this vow: “O Lord of Hosts, if You will look upon the suffering of Your maidservant and will remember me and not forget Your maidservant, and if You will grant Your maidservant a male child, I will dedicate him to the Lord for all the days of his life; and no razor shall ever touch his head.” As she kept on praying before the Lord, Eli watched her mouth. Now Chanah was praying in her heart; only her lips moved, but her voice could not be heard, so Eli thought she was drunk. Eli said to her, “How long will you make a drunken spectacle of yourself? Sober up [lit. “remove your wine from you”]!” And Chanah replied, “Oh no, my lord! I am a very unhappy woman. I have drunk no wine or other strong drink, but I have been pouring out my heart to the Lord. Do not take your maidservant for a worthless woman; I have only been speaking all this time out of my great anguish and distress.” “Then go in peace,” said Eli, “and may the God of Israel grant you what you have asked of Him.” She answered, “You are most kind to your handmaid.” So the woman left, and she ate, and was no longer downcast. Early next morning, they bowed low before the Lord, and they went back home to Ramah. Elkanah knew his wife Chanah and the Lord remembered her. Chanah conceived, and at the turn of the year bore a son. She named him Sh'muel [sha'ul mei'el, “asked of God”], meaning, “I asked the Lord for him.” And when the man Elkanah and all his household were going up to offer to the Lord the annual sacrifice and his votive sacrifice, Chanah did not go up. She said to her husband, “When the child is weaned, I will bring him. For when he has appeared before the Lord, he must remain there for good.” Her husband Elkanah said to her, “Do as you think best. Stay home until you have weaned him. May the Lord fulfill His word.” So the woman stayed home and nursed her son until she weaned him. When she had weaned him, she took him up with her, along with three bulls, one ephah of flour, and a jar of wine. And though the boy was still very young, she brought him to the House of the Lord at Shiloh. After slaughtering the bull, they brought the boy to Eli.

וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי תִּי נִפְשֶׁךָ אֲדֹנָי אֲנִי הָאִשָּׁה הַנִּצְצָבֶת עִמָּכָה בָּזָה לְהִתְפַּלֵּל
אֶל־יְהוָה: אֶל־הַנֶּעַר הַזֶּה הִתְפַּלֵּלְתִּי וַיִּתֵּן יְהוָה לִי אֶת־שְׂאֵלְתִּי אֲשֶׁר שְׂאֵלְתִּי
מֵעַמּוֹ: וְגַם אֲנֹכִי הִשְׂאֵלְתִּהוּ לְיְהוָה כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה תוֹא שְׂאוֹל לְיְהוָה
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שָׁם לְיְהוָה: וַתִּתְפַּלֵּל חֲנָה וַתֹּאמֶר עָלַי לְבִי בְיְהוָה רַמָּה קָרַנִּי בְיְהוָה
רָחַב פִּי עַל־אוֹיְבֵי כִּי שָׂמַחְתִּי בִישׁוּעֶתְךָ: אֵינֶן קָדוֹשׁ בְּיְהוָה כִּי־אֵינֶן בְּלִתְּךָ וַאֲיֵן
צוּר כְּאֱלֹהֵינוּ: אֶל־תִּרְבּוּ תִדְבְּרוּ גְבוּחָה גְבוּחָה יֵצֵא עֵתְק מִפִּיכֶם כִּי אֵל דְּעוֹת
יְהוָה וְלוֹ נִתְכַּנּוּ עַלְלוֹת: קִשְׁת גְּבָרִים חֲתָיִם וְנִכְשָׁלִים אֲזוּרו־חֵיִל: שְׁבַעִים בְּלָחֶם
נִשְׁכְּרוּ וְרַעֲבִים חָדְלוּ עַד־עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעָה וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה: יְהוָה מִמִּית
וּמַחְיֶה מוֹרִיד שְׂאוֹל וַיַּעַל: יְהוָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף־מְרוֹמָם: מְקִים
מַעֲפָר דָּל מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן לְהוֹשִׁיב עִם־נְדִיבִים וְכֹסֵא כְבוֹד יִנְחַלֶּם כִּי
לְיְהוָה מֵצִקִּי אֶרְץ וַיִּשֶׁת עֲלֵיהֶם תִּבְּל: רַגְלֵי חֲסִידָיו יִשְׁמֹר וְרַשָּׁעִים בַּחֲשֶׁךְ יִדְמוּ
כִּי־לֹא בָכַח יִגְבֵּר אִישׁ: יְהוָה יַחַתּוּ מְרִיבָיו עָלָיו בְּשָׂמַיִם יִרְעֵם יְהוָה יִדְוֶן
אֶפְסֵי־אֶרֶץ וַיִּתֵּן עֵז לְמַלְכוֹ יָרֵם קָרָן מְשִׁיחֹו:

She said, "Please, my lord! As you live, my lord, I am the woman who stood here beside you and prayed to the Lord. "It was this boy I prayed for; and the Lord has granted me what I asked of Him. "I, in turn, hereby lend him to the Lord. For as long as he lives he is lent to the Lord." And they bowed low there before the Lord. And Chanah prayed: "My heart exults in the Lord; I have triumphed [lit. "my horn is high"] through the Lord. I gloat over my enemies [lit. "my mouth is wide"]; I rejoice in Your deliverance. "There is no holy one like the Lord. Truly, there is none beside You; there is no rock like our God. "Talk no more with lofty pride, let no arrogance cross your lips! For the Lord is an all-knowing God; by Him are actions measured. "The bows of the mighty are broken, and the faltering are girded with strength. "Men once sated must hire out for bread; men once hungry hunger no more. While the barren woman bears seven, the mother of many is forlorn. "The Lord deals death and gives life, casts down into Sheol and raises up. "The Lord makes poor and makes rich; He casts down, He also lifts high. "He raises the poor from the dust, lifts up the needy from the dunghill, setting them with nobles, granting them seats of honor. For the pillars of the earth are the Lord's; He has set the world upon them. "He guards the steps of His faithful, but the wicked perish in darkness—for not by strength shall man prevail. "The foes of the Lord shall be shattered; He will thunder against them in the heavens. The Lord will judge the ends of the earth. He will give power to His king, And triumph to [lit. "and will raise the horn of"] His anointed one [mashiach]."

קריאת ראש השנה ליום ב'

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את-אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח-נא את-בנגד את-יחידך אשר-אהבת את-יצחק ולך-לך אל-ארץ המדינה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: וישכם אברהם בפקר ויחבש את-חמרו ויקח את-שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל-המקום אשר-אמר-לו האלהים:

[שני] ביום השלישי וישא אברהם את-עיניו וירא את-המקום מרחק: ויאמר אברהם אל-נעריו שבו-לכם פה עם-החמור ואני והזער נלכה עד-פה ונשתחוה ונשובה אליכם: ויקח אברהם את-עצי העלה וישם על-יצחק בנו ויקח בידו את-האש ואת-המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק אל-אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיך תשח להעלה: ויאמר אברהם אלהים יראה-לו השח להעלה בני וילכו שניהם יחדו:

[שלישי] ויבאו אל-המקום אשר אמר-לו האלהים ויבן שם אברהם את-המזבח ויערך את-העצים ויעקד את-יצחק בנו וישם אתו על-המזבח ממעל לעצים: וישלח אברהם את-ידו ויקח את-המאכלת לשחט את-בנו: ויקרא אליו מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל-תשלח ירך אל-הזער ואל-תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי-ירא אלהים אתה ולא חשבת את-בנגד את-יחידך ממני: וישא אברהם את-עיניו וירא והנה-איל אתר נאחו בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את-האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא אברהם שם-המקום ההוא יהוה יראה אשר יאמר היום בחר יהוה יראה:

Reading for the Second Day of Rosh Hashanah

QUESTION: The sentence in dark blue in this aliyah is reminiscent of what other event in Avraham's life, and how does that relate to the fact that with this chapter, the story of Avraham effectively comes to a close?

After these things, God tested Avraham, saying to him, "Avraham!" And he said, "Here I am." [God] said, "**Take your son, your only one, the one you love, Yitzchak, and go forth to the land of Moriah.** Offer him there as a burnt-offering, on one of the mountains that I will show you." Avraham rose early, saddled his donkey, chopped wood for the burnt-offering, took Yitzchak his son and his two lads, and set out for the place that God had spoken of to him.

[SHENI] On the third day, Avraham lifted up his eyes and saw the place from afar. Avraham said to his servant lads, "Stay here with the donkey; the lad and I will go yonder. We will worship and return to you." Avraham then took the wood for the burnt-offering and laid it on Yitzchak his son; in his own hand he held the firestone and the knife. And the two of them went on together. Yitzchak then said to Avraham his father, "Father!" He answered: "Here I am, my son." And Yitzchak said, "Here is the firestone and the wood, but where is the lamb for the burnt-offering?" Avraham replied, "God will see to the lamb for the burnt-offering, my son." And the two of them went on together.

[SH'LISHI] They came to the place that God had shown him. There Avraham built the altar and arranged the wood and bound Yitzchak his son and laid him on the altar, upon the wood. Avraham now reached out and took the knife to slay his son, but out of heaven an angel of the Eternal called to him, saying, "Avraham, Avraham!" He replied: "Here I am." [The angel] then said, "Do not lay your hand on the lad; do nothing to him; for now I know that you are one who fears God, as you did not withhold your son, your only one, from Me." Avraham lifted his eyes: he now could see a ram [just] after it was caught by its horns in a thicket. Avraham went and took the ram and offered it as a burnt-offering in place of his son. Avraham named that place Adonai Yir'eh; to this day people say: "On the mount of the Eternal, [God] will be seen."

[רביעי] ויקרא מלאך יהוה אל-אברהם שנית מן-השמים: ויאמר בי נשבעתי
נאם-יהוה כי יען אשר עשית את-הדבר הזה ולא חשכת את-בנה את-יחידה:
כי-ברך אברכה ותרבה ארבה את-זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר
על-שפת הים וירש זרעך את שער איביו: והתברכו בזרעך כל גוי הארץ
עקב אשר שמעת בקלי: וישב אברהם אל-נעריו ויקמו וילכו יחדו אל-באר
שבע וישב אברהם בבאר שבע:

[חמישי] ויהי אחרי הדברים האלה ויגד לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה
גם-הוא בנים לנחור אחיד: את-עוין בכרו ואת-בוז אחיו ואת-קמואל אבי
אדם: ואת-כשד ואת-חזו ואת-פלדש ואת-ידלף ואת בתואל: ובתואל ילד
את-רבקה שמנה אלה ילדה מלכה לנחור אחי אברהם: ופילגשו ושממה
ראומה ותלד גם-הוא את-טבח ואת-גחם ואת-תחש ואת-מעכה:

[מפטיר] ובחודש השביעי באחד לחודש מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת
עבודה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם: ועשיתם עלה לריח ניחח לי פך
בן-בקר אחד איל אחד כבשים בני-שנה שבעה תמימים: ומנחתם סלת
בלולה בשמן שלשה עשרנים לפך שני עשרנים לאיל: ועשרון אחד לכבש
האחד לשבעת הכבשים: ושעיר-עזים אחד חטאת לכפר עליכם: מלבד עלת
החודש ומנחתה ועלת התמיד ומנחתה ונסכיהם כמשפטם לריח ניחח אשה
לי:

[R'VI-I] Then out of heaven an angel of the Eternal called to Avraham a second time, saying, "By Myself I swear, says the Eternal One, that because you did this thing, and did not withhold your son, your only one, I will bless you greatly, and make your descendants as numerous as the stars of heaven and the sands of the seashore, and your descendants shall take possession of the gates of their foes. And through your descendants the nations of the earth shall be blessed, because you hearkened to My voice." Avraham then returned to his servant lads; they got up and traveled together to Beersheva, and Avraham settled in Beersheva.

[CHAMISHI] And after all these things, Avraham was told the following: Milcah, she too has borne sons, to your brother Nachor—Utz his firstborn, his brother Buz, Kemuel father of Aram, Keshed, Chazo, Pildash, Yidlafh, and B'tuel. B'tuel fathered Rivkah. These eight did Milcah bear to Nachor, Avraham's brother. And his concubine—her name was R'umah—she too bore: Tevach, Gacham, Tachash, and Maacah.

QUESTION: There are two "problems" lurking in the dark blue sentence in this aliyah. What are they? And what does "refrain from any skilled labor" imply?

[MAFTIR] In the seventh month, on the first of the month, it shall be a sacred occasion for you: you shall refrain from any skilled labor; it is a day of the blaring [of the shofar]. You shall present a burnt offering of pleasing odor to the Lord: one bull of the herd, one ram, and seven yearling lambs, without blemish. The meal offering with them—choice flour with oil mixed in—shall be: three-tenths of a measure for a bull, two-tenths for a ram, and one-tenth for each of the seven lambs. And there shall be one goat for a sin offering, to make expiation in your behalf—in addition to the burnt offering of the new moon with its meal offering and the regular burnt offering with its meal offering, each with its libation as prescribed, offerings by fire of pleasing odor to the Lord.

הפטרת ראש השנה ליום ב'

כֹּה אָמַר יְהוָה מָצָא חַן בְּמַדְבָּר עִם שְׂרִידֵי חֲרָב הַלֹּדֶד לְהַרְגִּיעוֹ יִשְׂרָאֵל: מִרְחֹק
יְהוָה נִרְאָה לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם אַהֲבַתִּיךָ עַל־כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֹסֵד: עוֹד אֶבְנֶנְךָ וְנִבְנִית
בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד תַּעֲדֵי תַפְיֶיךָ וַיִּצְאָת בְּמַחֹל מִשְׁחַקִּים: עוֹד תִּטְעֵי כְרָמִים
בְּהָרֵי שְׁמֶרוֹן נִטְעוּ נִטְעִים וְחִלְלוּ: כִּי יֵשׁ-יוֹם קָרְאוּ נְצֻרִים בְּהָר אַפְרַיִם קוֹמוּ
וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֶל־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: כִּי־כֹה אָמַר יְהוָה רְנֹו לִיעֲקֹב שְׂמֵחָה וְצַהֲלוּ
בְּרֹאשׁ הַגּוֹיִם הַשְּׂמִיעוּ הַלְלוּ וְאָמְרוּ הוֹשִׁעַ יְהוָה אֶת־עַמּוֹךְ אֶת שְׂאֲרֵית יִשְׂרָאֵל:
הִנְנִי מֵבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן וְקִבְּצֹתֵימָם מִיַּרְכְּתֵי־אֶרֶץ בָּם עֲנֹר וּפְסַח הָרָה
וַיִּלְדֹת יַחְדָּו קָהֵל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ הֵנָּה: בְּבִכְי יִבְאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילִם אוֹלִיכֵם
אֶל־נַחְלֵי מַיִם בְּיַרְדֵּךְ יִשְׂרָאֵל לֹא יִכְשְׁלוּ בָּהּ כִּי־הֵייתִי לְיִשְׂרָאֵל לְאָב וְאַפְרַיִם
בְּכָרִי הוּא: שָׁמְעוּ דְבַר־יְהוָה גּוֹלִים וְהִגִּידוּ בְּאָזְנִים מִמְּרַחֵק וְאָמְרוּ מוֹרָה יִשְׂרָאֵל
יִקְבְּצֵנוּ וְשָׁמְרוּ בְרַעְיָה עֲדָרוֹ: כִּי־פָדָה יְהוָה אֶת־יַעֲקֹב וַיִּגְאֹלוּ מִיַּד חֹזֵק מִמֶּנּוּ:
וּבְאוֹ וְרִנְנוּ בְּמְרוֹם־צִיּוֹן וְנִהְרֹו אֶל־טוֹב יְהוָה עַל־דָּגְנָן וְעַל־תִּירֵשׁ וְעַל־יַעְהֹר
וְעַל־בְּנֵי־צֹאן וּבִקְרָר וְהֵייתָה נִפְשָׁם כְּגֵן רְוָה וְלֹא־יוֹסִיפוּ לְדָאֲבָה עוֹד: אַז תִּשְׁמַח
בְּתוֹלָה בְּמַחֹל וּבְחֲרִים וּזְקֻנִים יַחְדָּו וְהִפְכַּתִּי אֶבְלָם לְשִׁשׁוֹן וְנַחֲמַתִּים
וְשִׁמַּחְתִּים מִיְגוֹנָם: וְרוֹוִיתִי נֶפֶשׁ הַפְּהָנִים דָּשָׁן וְעַמִּי אֶת־טוֹבִי יִשְׁבְּעוּ נְאֻם־יְהוָה:
כֹּה אָמַר יְהוָה קוֹל בְּרַמָּה נִשְׁמַע נְהִי בְכִי תִמְרוּרִים רַחֵל מִבְּכָה עַל־בְּנֵיהָ
מֵאַנְהָ לְהַנְתָּם עַל־בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנּוּ: כֹּה אָמַר יְהוָה מִנְעֵי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינֶיךָ
מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לְפַעֲלַתְךָ נְאֻם־יְהוָה וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב: וַיֵּשׁ־תִקְנֶה
לְאַחֲרֵיתְךָ נְאֻם־יְהוָה וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם: שְׁמוּעַ שְׁמַעְתִּי אַפְרַיִם מִתְּנוּדָד
יִסְרַתְנִי וְאוֹסֵר כְּעַגֹּל לֹא לְמַד הַשִּׁיבְנִי וְאַשׁוּבָה כִּי אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי: כִּי־אַחֲרֵי
שׁוֹבִי נַחֲמַתִּי וְאַחֲרֵי הַיּוֹדְעֵי סַפְקַתִּי עַל־יַרְדֵּךְ בְּשִׁתִּי וְגַם־נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי
חֲרַפְתָּ נְעוּרֵי: יֵט הַבֵּן יִקְוֶר לִי אַפְרַיִם אִם יִלְדֵּ שְׁעֵשְׁעִים כִּי־מִדֵּי דְבָרִי בּוֹ זָכָר
אֲזַכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מַעַל לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְהוָה:

Haftarah for the Second Day of Rosh Hashanan

Thus said the Lord: The people escaped from the sword, Found favor in the wilderness; when Israel was marching homeward the Lord revealed Himself to me of old. Eternal love I conceived for you then; therefore I continue My grace to you. I will build you firmly again, O Maiden Israel! Again you shall take up your timbrels and go forth to the rhythm of the dancers. Again you shall plant vineyards on the hills of Samaria; men shall plant and live to enjoy them. For the day is coming when watchmen shall proclaim on the heights of Ephraim: Come, let us go up to Zion, to the Lord our God! For thus said the Lord: Cry out in joy for Jacob, shout at the crossroads of the nations! Sing aloud in praise, and say: Save, O Lord, Your people, the remnant of Israel. I will bring them in from the northland, gather them from the ends of the earth—the blind and the lame among them, those with child and those in labor—in a vast throng they shall return here. They shall come with weeping, and with compassion will I guide them. I will lead them to streams of water, By a level road where they will not stumble. For I am ever a Father to Israel, Ephraim is My first-born. Hear the word of the Lord, O nations, and tell it in the isles afar. Say: He who scattered Israel will gather them, and will guard them as a shepherd his flock. For the Lord will ransom Jacob, redeem him from one too strong for him. They shall come and shout on the heights of Zion, radiant over the bounty of the Lord—over new grain and wine and oil, and over sheep and cattle. They shall fare like a watered garden, they shall never languish again. Then shall maidens dance gaily, young men and old alike. I will turn their mourning to joy, I will comfort them and cheer them in their grief. I will give the priests their fill of fatness, and My people shall enjoy My full bounty—declares the Lord. Thus said the Lord: A cry is heard in Ramah—wailing, bitter weeping—Rachel weeping for her children. She refuses to be comforted for her children, who are gone. Thus said the Lord: Restrain your voice from weeping, your eyes from shedding tears; for there is a reward for your labor—declares the Lord: They shall return from the enemy's land. And there is hope for your future—declares the Lord: Your children shall return to their country. I can hear Ephraim lamenting: You have chastised me, and I am chastised like a calf that has not been broken. Receive me back, let me return, for You, O Lord, are my God. Now that I have turned back, I am filled with remorse; now that I am made aware, I strike my thigh. I am ashamed and humiliated, for I bear the disgrace of my youth. Whenever I have turned against him, my thoughts would dwell on him still. That is why My heart yearns for him; I will receive him back in love—declares the Lord.